

GUIA PER A JOVES MANIÀTICS

AIDAN MACFARLANE I ANN MCPHERSON

TRADUCCIÓ DE JOSEP FRANCO MARTÍNEZ

COL·LECCIÓ «EL NORD», 1, 228 PÀGINES

EDICIONS BROMERA, ALZIRA, 2003

Torna el jove maniàtic

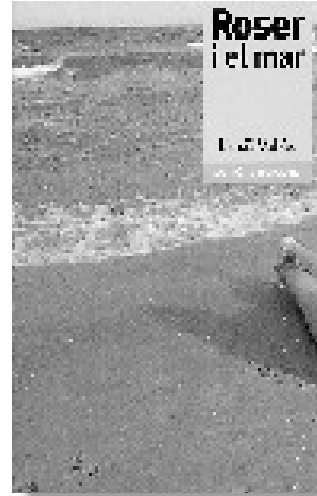
Pel títol del llibre i coneixent els autors del best-seller *Diari d'un jove maniàtic*, al lector no li costarà gaire fer-se una idea del contingut del llibre, rubricat amb el subtítol *Tot el que volies saber sobre el teu cos, el sexe i la vida*.

Organitzat amb el recurs àgil de pregunta-resposta, els joves plantegen directament als autors –metges experts en infància i adolescència– tots els aspectes que més els neguitegen: des de la grandària dels penis o la dels pits fins a situacions repugnants com les agressions sexuals a joves per part d'adults.

A banda d'informar i d'assessorar sobre tot allò relacionat amb la vida de l'adolescent també anima el jove a superar el pudor a l'hora de parlar d'aquests temes amb els adults –pares, professors o metges– o a visitar oficines o centres d'informació juvenils o de planificació.

Al final del llibre hi ha, a més, una guia de pàgines web que poden ser de gran utilitat, com de ben segur ho és aquest llibre per al nostre jove, que està descobrint el seu cos i les relacions de parella.

Marc Candela

ROSER I EL MAR

LLUCIÀ VALLÉS

126 PÀGINES

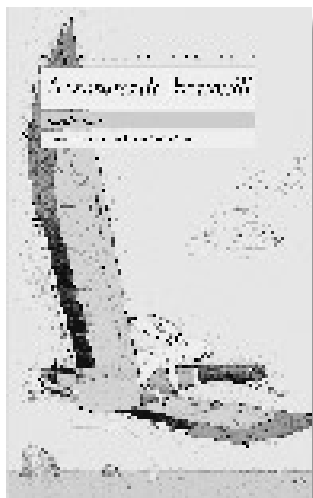
PERIFÈRIC EDICIONS, 3, VALÈNCIA, 2003

Amors estiueus

Un estiu a la platja de Cullera i un grup d'adolescents que viuen l'amor primerenc i les noves amistats estivals són el context de *Roser i el mar*. La història de Roser és la d'una jove enamorada del seu professor de l'institut, qui va desaparèixer a meitat curs sense que ningú coneguera cap explicació. La platja de Cullera és el lloc on es produeix un inesperat, però desitjat, encontre entre l'alumna i Sergi, el professor. Arran d'aquest encontre, Roser i la seua amiga Mireia, juntament amb un grup de joves que han conegut a l'urbanització on estiuejen, dedicaran el seu temps a esbrinar el motiu pel qual Sergi va desaparèixer de sobte. La realitat, finalment, queda lluny de totes les hipòtesis que la jove Roser havia imaginat.

Tot plegat, *Roser i el mar*, és la història de la complexitat dels primers amors, dels que naixen sota la més forta de les ardors del sol, i del valor de l'amistat que tindran tot un estiu per davant per conèixer.

Berta Rodrigo

LES AVENTURES DE POTACONILL

CARLES CANO

IL·LUSTRACIONS DE PACO GIMÉNEZ

COL·LECCIÓ «MICALET GALÀCTIC», 94, 64 PÀGINES

EDICIONS BROMERA, ALZIRA, 2003

La nostra Àlicia particular

Potaconill és un conillet, com el seu nom indica, gens comú a les seues terres. A l'illa on viu, tots els de la seua espècie porten sabatetes i guants, i sempre van tocats i posats. De manera que Potaconill no té cap mania a l'hora de tacar-se tot de sang per tal de salvar un ànec que ha caigut malferit. Tot agraït, l'ànec li explica, gràcies a una mosca traductora molt eixerida, que se'n va cap al continent i el convida a anar amb ell. Aquest viatge, on aniran Potaconill i la mosca Picapoc, serà la gran aventura de les seues vides. En un homenatge a *Alicia al país de les meravelles*, Carles Cano obri un univers al lector de huit anys, que es trobarà elefants que són presons, reis injustos, i, com deia la cançó, prínceps malvats i bruixes bones.

A més de les aventures que li passen al nostre peculiar protagonista, també trobem algun enigma difícil de resoldre. I per acabar, el toc mestre de Carles Cano amb una picada d'ullet al lector quan, en determinades circumstàncies –no ho descobrirem ací– dissoldrà la ratlla que separa la realitat de la ficció.

Marta Insa

LA PEL·LI DE POR / PAU I EL CONILLET D'ÍNDIES

GILL ROSE. IL·LUSTRACIONS DE TIM ARCHBOLD

TRADUCCIÓ DE MANEL ALONSO

24 PÀGINES

BROSQUIL EDICIONS, VALÈNCIA, 2003

Decisions precipitades

A vegades volem ser com els grans i diem: «em quedaré a veure la pel·li de por» o «tindrè una mascota». Però, després d'uns primers moments d'excitació, quan ja hem aconseguit el que volíem, ens adonem, o bé que no som tan grans com ens pensàvem, o que no mereixíem el premi, o que les coses dels grans no ens agraden tant com creïem. La solució, però, no és fer-se enrere, sinó actuar en conseqüència, i això encara costa més que prendre la decisió primera. Tots dos contes, a més de la senzillesa amb què hi apareixen aquestes històries quotidianes, li donen al xiquet la possibilitat de reflexionar sobre determinades decisions o actuacions quotidianes, i potser, també, sobre la dificultat d'entrar al món dels adults, amb les conseqüències que comporta. El format dels llibres afavoreix la interacció amb l'adult, que està convidat a exercir el paper de guia de les propostes didàctiques, a la darrera pàgina de tots dos contes («És hora de pensar!»)

Maiete Insa

EL SOMNI D'EN DALÍ

CARLES ARBAT SERASOLS

COL·LECCIÓ «EL SOMNI DE...», 1

34 PÀGINES

BROSQUIL EDICIONS, VALÈNCIA 2003

La màgia dels somnis

Són moltes les exposicions i els actes que commemoren el centenari del naixement de l'emblemàtic pintor gironí Salvador Dalí. Carles Arbat hi fa la seua aportació amb el conte *El somni d'en Dalí*, publicat en Brosquil Edicions.

Somniar és un dels fets més peculiars de la naturalesa humana i Carles Arbat n'és ben conegut. El gironí aporta amb el seu text i amb unes excel·lents il·lustracions, que recorden l'univers pictòric de l'artista empordanès, la seua visió d'un Dalí somniador. Així doncs en *El somni d'en Dalí* apareix un Dalí que vol construir una casa molt especial per a viure-hi amb Gala, feta amb els somnis que té cada nit. Però no serà una tasca gens fàcil, ja que la nit amaga un misteri que intentarà acabar amb la seua il·lusió. Tot i així, els seus somnis són plens de màgia i en Dalí lluitarà perquè no desapareguen.

Carles Arbat afirma que rere les il·lustracions hi ha algú a qui li agrada somniar; nosaltres hi afegim que tots els lectors que «estiguen afectats» per la màgia dels somnis gaudiran molt amb aquest llibre.

Nieves Avilés

LA CIUTAT DELS IGNORANTS

TEXT I IL·LUSTRACIONS DE CARLES ARBAT

COL·LECCIÓ «ESTRELLA POLAR», 4

39 PÀGINES

BROSQUIL EDICIONS, VALÈNCIA

L'arribada de la llum

Carles Arbat escoltava la ràdio mentre esbossava els dibuixos d'aquesta *Ciutat dels Ignorants* i ideava els seus personatges. Segons explica a la introducció del conte, la veu dolça de l'aparell màgic inspirava les il·lustracions del llibre durant les nits insomnes.

Arbat és també el responsable del text i, segurament a conseqüència d'això, les grafies i les imatges es complementen en una simbiosi harmònica. Les pintures envolten les paraules com si les dirigiren. L'autor només ha deixat una petita banda blanca en la part inferior de les pàgines de manera que els seus colors i traços suggerents protagonitzen la rondalla.

En la línia de les narracions infantils protagonitzades per astres humanitzats, aquesta història conta els problemes d'un sol caigut per avorriment i dels habitants d'una ciutat que intenten enlairar-lo. Els veïns utilitzen tota la seua imaginació i, d'aquesta manera, deixaran de ser els ignorants que avorriren al sol.

Imma Gandia

EL TRESOR PERDUT DE LA IGUANA VERDA

JUDITH ROSSELL

11 PÀGINES

BROSQUIL EDICIONS, VALÈNCIA, 2002

Laberints imaginaris

El vell i experimentat doctor Fortuït s'ha perdut en la jungla quan buscava l'enigmàtic tresor perdut de la iguana verda. Ara tu ets l'encarregat de rescatar el despistat científic i trobar tan desitjada recompensa. T'embarques en una missió plena de perills on qualsevol descuit pot fer que acabes entre les dents d'un ferotge cocodril, enverinat per un escurçó o pres d'un caragol aquàtic gegant que desprén un àcid apetalós mortal. Sols la teua intuïció i la bona observació per trobar els antídots contra tan estranyes criatures et poden salvar en aquest llibre laberíntic on tu tries el camí. La missió és complicada i la paciència és un bon company de viatge; cal estar alerta i no enlluernar-se pels bells i acurats paisatges que il·lustren brillantment el llibre.

L'autora ha elaborat un magnífic manual de supervivència que converteix al lector en un autèntic explorador que seguint les indicacions i els consells de l'investigador perdut ha de fer front a perills camuflats i múltiples aventures. Un llibre que potencia la imaginació i on el lector és el protagonista.

Hector Sanjuan

EL PAÍS QUE NO CONEIXIA L'ARC DE SANT MARTÍ

DOLORES DE LA ASUNCIÓN ROVIRA

COL·LECCIÓ «SALABRET D'HISTÒRIES», 4,
69 PÀGINES

EDICIONS 96, CARCAIXENT, 2003

Un viatge desaprofitat

Amb aquest llibre, donem la benvinguda a un nou premi de narrativa per a infants, el premi de Narrativa Curta Infantil de la Poble Llarga que en la seua primera convocatòria va recaure, casualment, en una habitant d'aquesta localitat de la Ribera, Dolores de la Asunción Rovira. En aquesta novel·leta per a infants il·lustrada a tot color, Rosella, una talpeta que viu a un país que no coneix l'arc de Sant Martí enceta un viatge fantàstic a través dels colors que la du a visitar diversos països amb la peculiaritat que en cadascun hi predomina un color diferent. Durant el seu periple, Rosella coneix animals del desert, de la mar, de la selva, etc. dels quals rep lliçons d'ecologia aplicada i també regals. Curiosament queda sense descriure el primer animal que apareix, un xital, ja que les il·lustracions corresponen a un elefant per raons encara sense desxifrar. Cal destacar les il·lustracions de la mateixa autora que, a pesar que denoten una certa falta de professionalitat, la supleixen amb una bona dosi d'enginy que les fan molt atractives a ulls d'infants i d'adults.

Xavier Mínguez López

FORMES I CONTRARIS

ELS COLORS

TERESA ANDRÉS

COL·LECCIÓ «POC A POC»

CARENA EDITORS, VALÈNCIA, 2004

LA PERVERSA CAPUTXETA

ROSA-MARIA COLOM

IL·LUSTRACIONS DE MABEL PIÉROLA

COL·LECCIÓ «L'ELEFANT, 6, 107 PÀGINES

EDICIONS BROMERA, ALZIRA, 2003

Llibres portàtils, llibres didàctics

En ocasions és d'agrair que els llibres per a xiquets siguin fàcils de transportar i agradables al tacte. El primer, pel que suposa anar amunt i avall amb els menuts: les seues joguines, els llibres, el berenar, la motxilleta (...). El segon: suaus al tacte i a la vista, perquè aquests són sentits que es deixen persuadir fàcilment pels infants.

Així ocorre en *Formes i contraris* i *Els colors*. En les seues pàgines, el tacte i la consistència del paper *couché*, la lluminositat dels colors i el joc visual entre les majúscules—esveltes i majestuoses— i la imitació d'una cal·ligrafia naif se sumen a la senzillesa i a la simpatia dels dibuixos de Teresa Andrés. Tot plegat, ingredients d'un bon festí de lectura, de cara a comprendre el món a través de la paraula i de la imatge.

Aquests llibres didàctics—que enceten ara una col·lecció— poden ser un petit gran estímul perquè els lectors primerencs senten el desig d'implicar-se més en l'aventura de llegir. Si a això li afegim que, a més de ser pràctics i atractius, aquests llibres resulten assequibles per a moltes butxaques, doncs, millor que millor.

Lourdes Toledo

La família del llop després de Caputxeta

Era Caputxeta Vermella una xiqueta fantasiosa i eixelebrada que va originar danys terribles als llops? El número 6 de la col·lecció l'Elefant—que ofereix als infants títols de tot l'àmbit lingüístic català— descriu els esdeveniments que segueixen a l'infortunat encontre entre la petita i el llop Michel Grandbouche.

La mallorquina Rosa-Maria Colom narra en un to irònic molt encertat, el descrèdit social, l'exili i l'estada al zoo que hagueren de patir els familiars del llop. Darrere els passos dels *Contes políticament correctes* de James Finn Garner, el relat contraposa els patiments de la saga Grandbouche a la fama i la riquesa que aconseguí la nena amb les seues exageracions.

Com al conte tradicional, un final feliç endolceix la lectura: la mort de la velleta Caputxeta permetrà transformar el seu parc temàtic en un refugi natural, un espai on els llops podran córrer finalment lliures. Totes les històries tenen una versió oculta, només cal cercar noves perspectives, indagar dins d'altres protagonistes per descobrir que les coses són més complexes i divertides del que semblen.

Imma Gandia

ESPAIS NATURALS DEL LITORAL VALENCIÀ

JOSÉ MANUEL ALMERICH, JORGE CRUZ OROZCO
I PACO TÓRTOSA

COL·LECCIÓ «BIOGRAFIES I MONOGRAFIES». 141 PÀGINES

EDICIONS BROMERA, ALZIRA, 2003

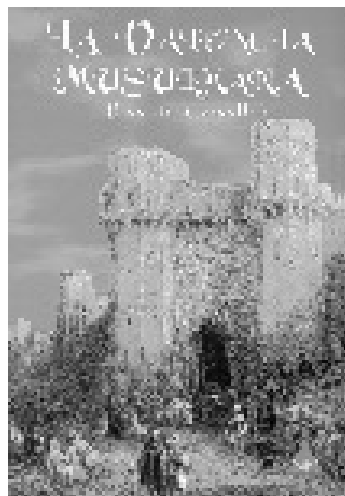
Pistes per trobar un bon racó

Bromera ens regala ara la vista i els sentits amb un recorregut per onze paratges naturals del nostre litoral. Sobre un fons de panoràmiques vertiginoses que esborronen i unes imatges de la flora i de la fauna submarines, fins ara inèdites, *Espais naturals...* (re)descobreix paradisos oblidats, a través de diverses òptiques que ens parlen i informen de manera clara, atractiva i pràctica, sobre l'evolució històrica, social, econòmica, natural, antropològica i cultural de les terres costaneres valencianes.

El seu format gran de tapes dures (oblideu-vos d'escatar-lo en la motxilla amb els entrepanes) reclama una lectura reposada i silenciosa. Eviteu, doncs, la música perquè el llibre ja en té i deixeu-vos guiar de nou per la mirada i l'experiència dels autors que ens introdueixen abans en les terres de l'interior.

Molt recomanables són els efectes al·lucinògens de llegir-lo en hivern. A més, la seua lectura pot també despertar la curiositat i l'interès de molts caminants, més o menys coneixedors del nostre país, així com combatre l'autoodi *paisatgístic* de tants altres valencians.

Lourdes Toledo

LA VALÈNCIA MUSULMANA

VICENTE COSCOLLÀ

COL·LECCIÓ «TIERRA VIVA»

196 PÀGINES

CARENA EDITOR, VALÈNCIA, 2003

Quan València era Balansiya

Els cinc segles de domini islàmic a les nostres terres constitueixen l'horitzó mític de la memòria col·lectiva valenciana actual. Cinc segles amb llums i ombres, amb etapes d'esplendor cultural i altres de convulsa inestabilitat política. Cinc segles que ens han deixat una minsa petja material però que han determinat a bastament algun dels nostres trets culturals històrics: la relació amb la terra, per exemple i sense anar més lluny.

Aquesta obra de Vicente Coscollà, historiador afecionat ben imbuït, però, de l'extensa historiografia generada per l'època —especialment el clàssic d'Ambrosio Huici *Historia musulmana de Valencia y su Región*—, descriu minuciosament totes les vicissituds polítiques esdevingudes des de l'arribada dels primers berbers el 711 fins la conquesta cristiana del segle XIII, rastreja pel traçat urbanístic actual de València la ubicació dels principals elements arquitectònics de la ciutat musulmana i reivindica, apassionadament, la valencianitat d'aquesta civilització que convisqué amb nosaltres fins la seua definitiva expulsió el 1609.

Josep Vicent Frechina

TRAMPA MORTAL

IRA LEVIN

TRADUCCIÓ JOSEP ROSELLÓ

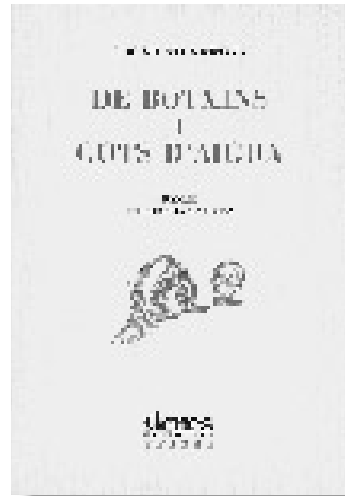
COL·LECCIÓ «BROMERA TEATRE», 28, 183 PÀGINES

EDICIONS BROMERA, ALZIRA, 2003

Assassinat en tres actes

Probablement, el nom d'Ira Levin no ens diu gran cosa. Però si esmentem obres com *La llavor del diable* o *Els nens del Brasil*, ja devem saber de qui parlem. Ara, després d'un accidentat procés editorial, ens arriba la traducció d'un altre dels seus grans èxits, *Trampa mortal*. Per als amants del misteri, un títol tan suggeridor és l'ham perfecte per a incitar a la lectura. Si finalment, malgrat la trampa, ens atrevim a obrir les pàgines i deixar-nos portar per la història, de segur que no decebrà. Sidney Bruhl és un escriptor d'èxit de Broadway que passa una etapa de sequera creativa. Myra, la seua pacient dona, l'intenta animar. Finalment apareix en escena Clifford, un jove atractiu a qui sobren les idees per a escriure, però totalment desconegut. Tots ells s'enganyaran els uns als altres per tal d'aconseguir el que volen. Levin manipula els protagonistes d'una manera que l'obra resulta una veritable trampa mortal, tant per als personatges com per als lectors. Real com la vida.

Marta Insa

DE BOTXINS I GOTS D'AIGUA

ÒSCAR VILARROYA

PRÒLEG D'HARMONIA CARMONA

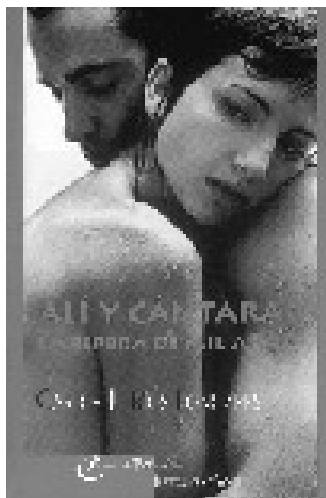
COL·LECCIÓ «TEATRE», 4, 114 PÀGINES

EDITORIAL DENES, VALÈNCIA, 2003

De la memòria recuperada i la necessitat d'entendre

L'editorial Denes ens posa a l'abast el text guanyador del Premi Micalet 2002, obra del català Oscar Vilarroya, metge i investigador en neurociència, a més d'assagista alhora que persona vinculada a l'activitat teatral. El text, a partir d'una estructura tradicional en tres actes, ens acosta al món d'una família (mare i dos fills ja adults), però, i en açò rau un dels seus mèrits, fora de l'entorn domèstic d'aquests, ja que l'acció és situada a un hivernacle abandonat on faran acte de presència, a més, dos captaires que envoltaran el triangle dramàtic i esdevindran un bon contrapunt. El text sembla voler endinsar-nos en una preocupació ben actual: pares grans, que ja no es valen per si mateixos, i fills que han de decidir què fer amb aquests. Ara bé, l'obra, amb un tercer acte un tant brusc, ens abocarà a unes psicologies en ràpida transformació, les quals ja no són el que semblaven en un principi, i faran que l'obra derive cap a uns conflictes més individuals. De tota manera i, gràcies a la impagable presència del captaire jove, l'obra també ens planteja una qüestió de gran abast i interès com l'expressada des d'aquest personatge quasi silent: «explica'm coses, vull entendre».

Ramon X. Rosselló

ALÍ Y CANTARA. LA ESPERA DE MIL AÑOS

CARLOS J. RÍOS LONGARES

ILUSTRACIONES DE SANDRI

COL·LECCIÓ «ALJIBE NUEVO», 8, 159 PÀGINES

EDITORIAL AGUACLARA, ALACANT, 2003

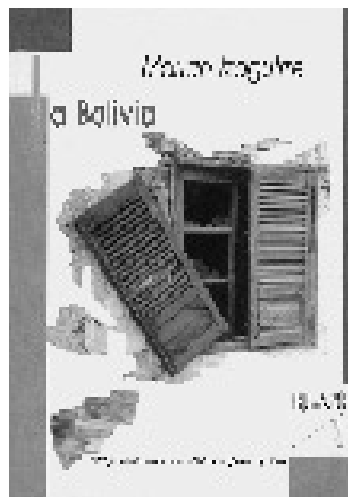
Una espera de mil años

El escritor Carlos J. Ríos Longares, nos entrega una novela sobre amores imposibles. Con recursos narrativos muy en boga en estos momentos, se adentra en el mundo de los sueños. Ficción onírica que abre una brecha entre las dos vertientes que conforman nuestra vida.

Ríos Longares, licenciado en Historia y autor de varias publicaciones, se ha situado en esta ocasión en un espacio intangible que, como el lector comprobará, no corresponde al estado de vigilia. Utilizando la técnica del flash-back recrea una leyenda en donde realidad e invención se funden buscando el significado de un sueño más allá de lo temporal.

Hay una melancolía escapando de las palabras de este relato dividido en ocho capítulos y que exige, a poco que se reflexione sobre ello, un análisis común al drama de la incomunicación de tantos seres humanos a través de los tiempos. Dos aventuras separadas por la incompreensión y por la muerte pero que confluyen gracias al amor en un plano único. Llegados a este punto cabría, tal vez, esperar el cuento de hadas. Último milagro que el autor no nos niega.

Mª Teresa Espasa

LA BOLIVIA

MARIAN IZAGUIRRE

COL·LECCIÓ «ANAQUEL NUEVO», 50

133 PÀGINES

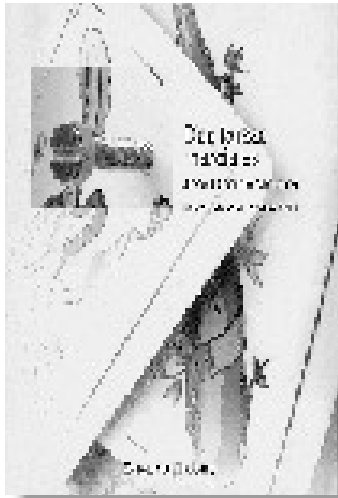
EDITORIAL AGUACLARA, ALACANT, 2003

Volver al pasado

Marian Izaguirre es una escritora bilbaína que, pese a ser conocida sobre todo en una faceta de cuentista que le ha merecido premios como el *Ana Mª Matute* o el *Vicente Aleixandre*, ha publicado ya cuatro novelas: *La vida elíptica*, que fue Premio «Sésamo» 1990, *Para toda la vida* (1991), *El ópalo y la serpiente*, Premio «Andalucía» de novela 1996, y esta que hoy comentamos, *La Bolivia*, novela corta que ha obtenido el premio *Salvador García Aguilar* en su última edición.

La Bolivia es en realidad la casa familiar de la protagonista en la sierra granadina y la novela que le da título, una larga carta fechada el verano de 1993 que escribe esa misma protagonista, Irene Salazar. Relato melancólico de una infancia y juventud contada por una persona que, desoyendo el sabio adagio «nunca vuelvas a los lugares donde fuiste feliz», ha retornado al lugar en ruinas de los hechos esplendrosos sólo para darse cuenta de que ya no volverán. Escrita en tonos medios con prosa limpia y eficaz, Izaguirre compone una digna obra menor sobre el verano y la infancia a la que sólo cabe achacar cierta vaguedad en la encarnadura de los personajes.

Miguel Catalán

DOS FARSAS MARCIALES

JOSÉ RICARDO MORALES

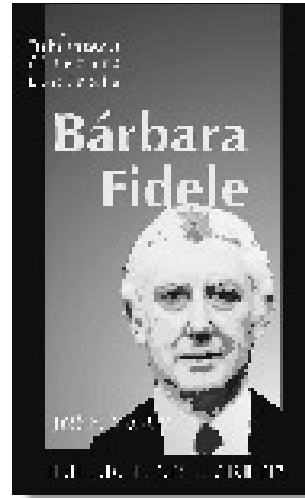
ESTUDI INTRODUCTORI DE JOSE VICENTE PEIRÓ
CALABRIA TEATRO. 150 PÀGINES

EDITORIAL DENES, PAIPORTA, 2003

Afortunat retrobament

Jose Ricardo Morales pertany a l'heterogeni i en general poc conegut grup dels «autors de l'exili». Nascut a Màlaga i criat a València, Morales hagué de fugir fins a Xile, on va refer la seua vida com a professor universitari i on ocupa actualment un lloc en l'Acadèmia de la Llengua. Abans d'haver d'exilar-se, Morales va formar part del grup teatral *El Búho*, aleshores dirigit per Max Aub, i és la dramaturgia el gènere que ha treballat amb un estil que en moltes ocasions va anticipar onades posteriors com el teatre de l'absurd. Morales ha estat molt publicat a Xile (i ocasionalment a Espanya), moderadament estudiat per la crítica i poc –o gens– representat. El seu teatre, matisen alguns experts, és més per llegir que no per portar a l'escena. Es tracta d'una opinió amb la qual el mateix autor no està gens d'acord. En qualsevol cas, ara podem fer-nos la nostra pròpia valoració amb la lectura d'aquestes dues farses editades amb un complet estudi de José Vicente Peiró. Només la lectura d'aquests textos durs, irònics, absurds i contundents, plens de jocs de paraules i de sentits; amb el poder, la tirania de la tecnologia i la subordinació cega com a qüestions fonamentals, ja paga la pena.

Jordi Sebastià

BÁRBARA FIDELE

JOSÉ RICARDO MORALES

COL·LECCIÓ «BIBLIOTECA D'AUTORS TEATRALS», 4
123 PÀGINES

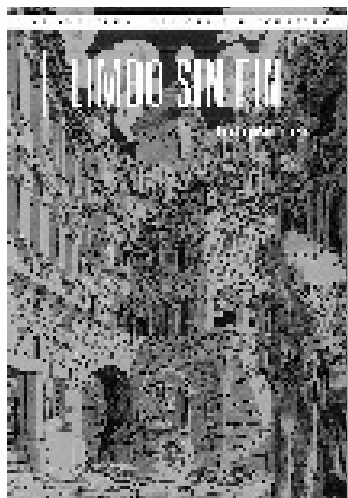
INSTITUCIÓ ALFONS EL MAGNÀNIM, VALÈNCIA, 2003

L'absurd del món

Si considerem que les obres universals són aquelles que, malgrat els anys que hagen passat des de que es crearen, continuen sent actuals. *Bárbara Fidele* n'és una d'elles. L'autor, José Ricardo Morales és un dels dramaturgs valencians més importants de l'exili. Assegura estar influït per Max Aub, del qual en fou deixeble. Tot i així, ell afirma que no es basa en un món absurd per escriure les obres, sino en l'absurditat que hi ha al món.

El tema principal de *Bárbara Fidele* és el fanatisme religiós i les seues conseqüències. L'obra, ambientada en l'època de la Santa Inquisició, ens mostra diversos personatges amb graus de santitat diferents; des de l'escepticisme de Lorenzo, fill de Bárbara Fidele, fins a la beatitut de Celia, a la qual se li atribueixen aptituds guaridores. Amb aquest escenari, els diferents personatges actuen segons les seues conviccions i els remordiments en un món absurd, ple de dolor. Es tracta, en definitiva d'una obra filosòfica que reflexiona sobre la religió i el sentit de l'existència humana, i recorda, pels diàlegs, la temàtica i l'estructura, a grans clàssics de la literatura espanyola com *La vida es sueño*, *El sí de las niñas* o *Luces de bohemia*.

Marta Insa

LIMBO SIN FIN

SANTIAGO VALENZUELA

COL·LECCIÓ «SOL Y SOMBRA»

112 PÀGINES

EDICIONS DE PONENT, ONIL, 2003

Èpica subterrània

El tercer volum del Capitán Torrezno no decebrà els seguidors d'una sèrie que podria haver exhaurit tots els recursos amb la sorpresa final del primer lliurament, però que en lloc d'això es dedica a aprofundir plantejaments tan sorprenents com els que li donen vida –i quina vida: la de tot un univers en miniatura, civilitzacions senceres en un soterrani– i a plantejar noves idees gairebé amb cada pàgina. Torrezno, un impresentable de manual i un protagonista immillorable, és una mena de viatger entre el món «real» i aquest microcosmos, i les seues peripècies resulten tan hilarants com sempre, sense que per això el dibuix deixi de ser acurat i detallista, amb un domini dels grisos que, lluny de fer enyorar el color –com tants altres dibuixants–, fa admirar la total mestria de l'autor en aquest aspecte, igual com en el de trenar una història brillant. L'ús d'un obridor de botelles de vi o d'un paquet de Ducados com a armes de destrucció massiva, o la intervenció d'un protagonista així en grans esdeveniments històrics, conformen una èpica que, sense renunciar a la referencialitat ni a riure's de si mateixa, potser és l'única possible a hores d'ara.

Felip Tobar

LA SOSPECHA

MATZ MAINKA

TRADUCCIÓ D'ANA FERRI YÁÑEZ

COL·LECCIÓ «SOL Y SOMBRA», 92 PÀGINES

EDICIONS DE PONENT, ONIL, 2003

Cadàvers als fonaments

El segon títol de Mainka que publica Ponent, després de 1928, millora les virtuts del seu estil i en poleix els defectes... i això s'estén a la traducció. Amb una estructura semblant, l'obra comença i acaba al Berlín Oriental del 1972 –on es descobreix un crani que segons els experts és de l'assassí nazi M. Bormann– i entremig retrocedeix fins al 45 per contar-nos quins secrets amaga aquest crani. Al marge de la impecable documentació, l'autor presenta imatges amb tanta força que sembla haver-les viscudes; és el cas de la vinyeta en què uns elefants es fan servir per arrossegar un vehicle fora de les ruïnes i interrompen el trànsit en plena via pública. Tot això, afegit a la solidesa del guió –amb detalls magistrals, com ara les claus idèntiques o la fitxa dental–, a un estil elaborat –la vinyeta que «enfoca» el maniquí anatòmic mentre els autèntics éssers humans es destrossen «fora de camp»– i al terrible desenllaç –l'origen del crani–, fa que *La sospecha* no només tinga un sòlid discurs ideològic, sinó també altres mèrits que en fan un còmic destacat sobre la resta.

Felip Tobar

LAS MANOS DE SOPHIE WALDER
ALEXANDRE D'AVERC I GUSTAVO RICO
COL·LECCIÓ «SOLYSOMBRA»
103 PÀGINES

EDICIONS DE PONENT, ONIL 2003

L'aventura no respon a perquès

Una història suggerent, un traç innovador i uns autors joves i desconeguts per al gran públic, tres de les constants que conformen l'exitosa aposta de l'editorial d'Onil, tornen a confluïr en aquesta novel·la gràfica. Els misteris que envolten les lògies masòniques serveix de coartada, en aquesta ocasió, per endinsar el lector en una aventura que el durà de Lisboa als boscos de Romania, seguint el rastre d'una espectacular relíquia: unes mans que poden invocar el dimoni. En el trajecte, els dos protagonistes s'enfrontaran amb un seguit de sinistres personatges que faran tot el possible per controlar-les. Independentment del resultat final, el que queda és el viatge en sí, com Ulisses en la seua tornada a Ítaca. Les mans, per tant, només són l'excusa per posar-se en marxa. A banda de la narració, els dibuixos són una delícia. El traç és gros però molt expressiu i les formes són grotesques, en ocasions cubistes, allunyades dels cànons de bellesa estàndards. A més, l'ús d'un blanc i negre ple de contrastos confereix a la història la foscor necessària. Una publicació del tot reixida, sense més pretensions que fer passar una bona estona.

Àlvar Peris

LA PANTALLA SUBLIMINAL
MARCELINO PAN Y VINO SEGUN VAJDA
ANNE-MARIE JOLIVET
COL·LECCIÓ «TEXTOS», 26, 403 PÀGINES

EDICIONS DE LA FILMOTECA-IVAC, VALÈNCIA, 2003

Superació del propi mite

Amb la intenció de treure-la de l'injust purgatori on ha estat condemnada per no pocs crítics cinematogràfics, Anne Marie Jolivet presenta un ingent treball d'anàlisi d'una de les pel·lícules més emblemàtiques del règim franquista i de la ideologia nacional-catòlica que l'auspiciava. Escena per escena, l'autora desgrana tota la profunditat simbòlica que, al seu paper, destil·len els fotogrames gràcies a la qualitat del seu director, Ladislao Vajda. Això fa que, per a Jolivet, la pel·lícula aconsegueix situar-se fora del poder franquista, sobretot en la relació del xiquet amb els dotze monjos que l'acullen i el crien. A partir de les teories psicoanalítiques de Jacques Lacan, l'autora sosté que els monjos, com a pares i mares del menut, dinamiten la societat patriarcal i masclista de l'època. Aquests són tendres, es preocupen pel fill, el defensen i disfruten amb ell, comportaments atípics en el model familiar imposat. Tot i els grans esforços de l'autora, les lectures que veuen en la pel·lícula la legitimació d'una ideologia reaccionària, en tant Marcelino ha de morir per a redimir els pecats dels seus pares biològics, continuen ben presents.

Àlvar Peris

MOSAICO

GLORIA DE FRUTOS

COL·LECCIÓ «MATISSE»

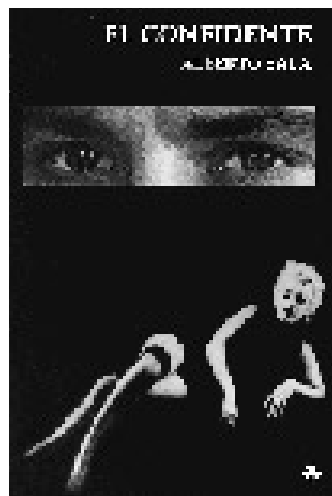
58 PÀGINES

EDICIONES PÁGINACERO, VALENCIA, 2003

Mosaic d'intimitat

Gloria de Frutos presenta amb *Mosaico* una poesia íntima, brollada de l'experiència i el voler ser, d'allò que podria haver sigut i mai no fon. També diversos passatges ens donen, en contraposició, un vitalisme que no pot escapar al lector: «Tal vez cante al amor no eterno/dulce bebedizo de juventud/al prado, a la encina,/al mar y a las estrellas» o «Brindo por la vida,/la única que tengo./ Y me bebo hasta la última gota». I és que els versos de l'autora es dilueixen entre un aroma dolç del viure i la cruenta realitat de la mort: «Cerró los ojos para mirar la multitud/y saludó al destino con una eterna sonrisa». Entre els dos extrems, l'autora glaixeix amb la petjada del passat, la infantesa, la joventut, el temps viscut i que s'ha esllavissat per la clepsidra de l'estima o dels fets esdevinguts. «Acaso el amor sea navegar/por mares surcados de peligros/dejando en la orilla las palabras marchitas. /Guardar la infancia en el álbum de los recuerdos». De tot eixe calidoscopi de records, és d'on brolla un mosaic de sentiments, pensaments i reflexions llançats al lector des de la interioritat i la música del pas del temps. Gloria de Frutos (Madrid, 1946) viu a València des de fa més de trenta anys i ha publicat diverses obres de poesia a La Buhardilla o Páginacero. També ha creat l'Associació d'Amics de la Biblioteca Pública Valenciana i l'any 1992 va editar la revista *Líneas Amigas*.

Agustí Hernández

EL CONFIDENTE

ALBERTO SALA

257 PÀGINES

EL NADIR EDICIONES, VALENCIA, 2003

El sentido de todas las cosas

Utilizando un lenguaje exigente y erudito, Alberto Sala plantea en su novela «*El confidente*», segunda de este escritor valenciano, la historia de un hombre que, con intenciones manifiestas, cuenta sus recuerdos de niñez a un antiguo conocido. Son vivencias de muy diferente índole que, poco a poco, el protagonista va incorporando a su vida de adulto.

Con estilo ágil y cuidada formación de frases, Sala nos relata la admiración de un niño por la figura de su padre, fascinación que por diversas causas se convierte en «*escombros del rencor*».

Sala describe con gran maestría el cambio que se produce en el protagonista, quien partiendo de la inocencia llega a alcanzar una especie de deseo incontrolado, a causa de la atracción que siente por *Marga*, sentimiento que le llevará a los más disparatados actos.

Alberto Sala ha creado una novela rigurosa y sensible que se lee sin desmayo. Se podría decir que el lector tiene entre sus manos el relato de la lucha interna de un niño/hombre que se debate entre la admiración, el amor filial, la frustración y la pasión desenfrenada.

Mª Teresa Espasa

LA LITERATURA CHINA TRADUCIDA EN ESPAÑA
IDOIA ARBILLAGA

PREFACI DE PEDRO AULLÓN DE HARO

COL·LECCIÓ «MONOGRAFÍAS», 222 PÀGINES

PUBLICACIONES DE LA UNIVERSITAT D'ALACANT, 2003

Letras de Oriente

Este libro escrito por la investigadora de la Universidad de Alicante Idoia Arbillaga es un curioso e interesante estudio sobre las traducciones del chino al español. El trabajo, que emplea el término literatura en su acepción más comercial, describe los géneros artísticos literarios (poesía, cuento, novela, y teatro), ensayísticos (filosofía, lingüística, historiografía, etc., con una extensa cala dedicada a Mao) y un apéndice de géneros científicos y divulgativos que constituyen una verdadera avalancha de temas que van del taichí a la acupuntura. Resulta de especial interés el repertorio de obras de la literatura china y de obras complementarias, aunque, a pesar de su extensión y detallismo, no recogen la totalidad de las obras, por ejemplo la traducción de los poemas de Li Po por Chen Guojian en Icaria o la de una ópera Kunqu de Zhu Suchen por Herminia Carvajal. Idoia Arbillaga, que también ha tenido en cuenta la recepción de las obras chinas en nuestro país, ha elaborado el más importante estudio general realizado hasta la fecha sobre la literatura china en España.

Pasqual Mas

LA PÀTRIA DELS CORIBANTS

RAMON MONTON

PREMI NARRATIVA CIUTAT DE VILA-REAL, 2003

COL·LECCIÓ «LLETRA LLARGA», 29, 188 PÀGINES

BROSQÜIL EDICIONS, VALÈNCIA 2004

Senzill i admirable

El traductor i escriptor Ramon Monton (Sabadell, 1959) obtingué el Premi de Narrativa Ciutat de Vila-real el 2003 amb un del tot inusual i molt agraïble volum de prosa, on se'ns ofereix al lector desprevint un potent i agradablement dens recull de desenes de relats, oscil·lants entre l'epigrama i el conte per a desplegar un ventall extraordinari de possibilitats expressives, d'aprofitament dels recursos del gènere i d'enginyositat, subtilitat, humor... Una sorprenent versatilitat de registres que el mostren com un autèntic fabulador i creador de mons. Moltes d'aquestes petites històries podrien ser el germe d'una o moltes obres majors; fet i fet, ens trobem davant d'una autèntica pluja d'idees per a una narrativa moderna i àgil que s'articula sobre un lèxic ric i un domini curós del llenguatge. Sense cap dubte, poseeix una autèntica panòpia de recursos literaris que podrien derivar en magnífiques novel·les, germanes majors –que no necessàriament millors per la dimensió– del que es conté dins aquesta *La pàtria dels coribants*.

Àlex Navarro

EL CICLE DE LA VIDA. RITUS I COSTUMS DELS ALACANTINS D'ABANS
MARIA DEL MAR DUQUE ALEMAÑ

4T PREMI BERNAT CAPÓ-BANCAIXA DE DIFUSIÓ DE LA CULTURA POPULAR. COL·LECCIÓ «LA FARGA», 17

EDICIONS DEL BULLENT, PICANYA, 2003

Recorregut pel costumari alacantí

El cicle de la vida a les societats tradicionals venia amollonat per una sèrie de rituals que servien de transició entre les distintes etapes de l'itinerari existencial dels individus: naixement, infantesa, adolescència, joventut, edat adulta, vellesa, mort. Molts d'aquests rituals han sobreviscut a la sòlida cultural de les darreres dècades però altres han estat oblidats o substituïts per altres.

Amb aquesta obra, María del Mar Duque, membre de l'Associació d'Estudis Folklòrics Grup Alacant, continua la tasca encetada amb el seu treball anterior *–Juegos populares y literatura de tradición oral en Alicante–* i aprofundeix, amb una minuciositat i rígor poc habituals, en els hàbits, costums i creences de la societat alacantina de primeries del segle XX. En aquesta ocasió el seu interès se centra en els ritus de pas esmentats que compara amb els d'altres territoris per mitjà d'un exhaustiu buidatge bibliogràfic i una acurada indagació de les fonts orals: vora un centenar d'informants de la ciutat d'Alacant que avalen un treball ben mereixedor del premi amb què ha estat guardonat.

Josep Vicent Frechina

ELS MARGES DE LA MEMÒRIA

ANTONI OLTRA «CANYOT»

COL·LECCIÓ «LA FARGA», 16

188 PÀGINES

EDICIONS DEL BULLENT, PICANYA, 2003

Etnografia sentimental de Pego

La intensitat i la velocitat de les transformacions socioeconòmiques esdevingudes a casa nostra durant els darrers trenta anys han suscitat, sobretot en les generacions nascudes al llarg de la primera meitat del segle XX, una fort sensació de desarrelament: la identitat col·lectiva ha perdut sobtadament els seus referents més pregonos i ha de recórrer a l'ordenació de la memòria per reconèixer-s'hi, ni que siga com a una ombra del passat. No és estranya, per tant, la proliferació actual de llibres de fotografies antigues –sempre patrocinats per l'Ajuntament corresponent– o de treballs d'etnografia sentimental més o menys elaborats com el que ens ocupa: una magnífica aproximació a la vida quotidiana dels pegolins i pegolines de fa sis o set dècades.

Antoni Oltra, nascut a Sumacàrcer però vinculat a Pego des de ben menut, arrengrera els seus records d'infantesa en breus capítols que glossen diversos aspectes d'aquell món rural desaparegut amb un lleuguetat que, amarat de tot el sabor de la Marina, n'esdevé un dels majors atractius.

Josep Vicent Frechina

LOS DÍAS LUMINOSOS

ALFONSO LÓPEZ GRADOLÍ

COL·LECCIÓ «PROÍ», 12

62 PÀGINES

RIALLA EDITORES, VALÈNCIA, 2003

Referències poètiques

López Gradolí ha obtingut amb aquest poemari –el novè que publica– el Premi Tardor de Poesia «Vila de Chiva» 2002. Ben lluny del to experimental del llibre de poesia visual *Quizá Brigitte Bardot venga a tomar una copa esta noche* (1971), *Los días luminosos* posa els ulls en la tradició poètica de la modernitat.

L'autor enceta l'obra amb «Un intento de poema combinatorio», és a dir, el text d'un grup de creadors on cadascú escriu una estrofa o un vers i repeteix la seua intervenció diferents voltes. En aquesta primera proposta s'endevina una de les claus de *Los días luminosos*: la combinació de múltiples veus poètiques. Les seues pàgines són a vessar d'homenatges –Pessoa, Dàmaso Alonso, Gil-Albert, Eusebio Sempere–, citacions i referències a altres poètiques, versos d'Huidobro, metàfores de Neruda, preguntes de Rimbaud, dedicatòries a Octavio Paz, descripcions d'Apollinaire, etc.

Tot el conjunt conforma un collage postmodern que s'aproxima, suggerent, a una estructura poètica polifònica.

Imma Gandia

UNA ESCOLA PARTICIPATIVA I DEMOCRÀTICA

MESTRES DE L'ESCOLA D'ALMOINES

L'ESCOLA QUE VOLEM. 25 ANYS DE L'ESCOLA D'ESTIU DEL PAÍS VALÈNCIÀ A L'HORTA ALBERT SANSANO I ESTRADERA

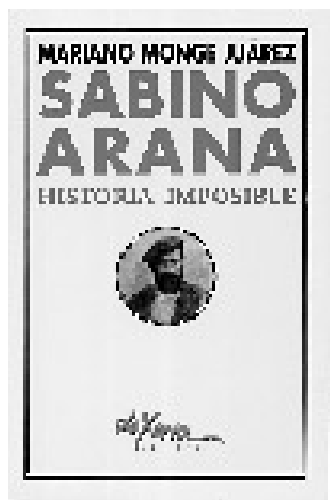
TÀNDEM EDICIONS, VALÈNCIA 2003

Pedagogia valenciana de «qualitat»

Tàndem ens presenta un parell de títols sobre innovació educativa, treballs guardonats en 2001 i 2002 amb el Premi Melchor Botella a la Renovació Pedagògica. En un panorama editorial poc propens a l'edició de llibres sobre educació, cal agrair l'atrevida aposta de publicar *L'escola que volem* i *Una escola participativa i democràtica*, esglaons inicials d'una col·lecció que confiem veure enriquida amb més experiències que palesen el dinamisme i la qualitat –aquesta sí– de la millor pedagogia valenciana.

En el primer volum, el col·lectiu de mestres d'Almoines tradueix la pràctica diària de les assemblees i els projectes de treball en principis d'actuació pedagògica per a la reflexió i per a l'acció. Per la seua banda, Albert Sansano rescata, en una exhaustiva mostra documental, la memòria de les Escoles d'Estiu del País Valencià, una de les plataformes més fermes de la lluita ciutadana per l'escola pública des de 1976. En ambdós casos, s'hi apunten elements per a eixir de la rutina acrítica, encara dominant en moltes aules.

Rafa Miralles

SABINO ARANA. HISTORIA IMPOSIBLE

MARIO MONGE JUÁREZ

COL·LECCIÓ «PAÍS», 10

144 PÀGINES

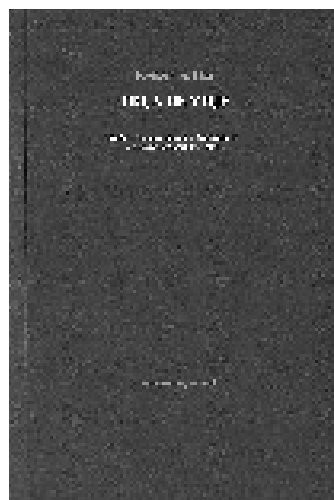
EDITORIAL LA XARA. SIMAT DE LA VALLDIGNA, 2003

Llum sobre un personatge polèmic

Mariano Monge (Elx, 1971) ens acosta els detalls vitals del fundador del moviment d'alliberament nacional basc, a més de proposar-nos una perspectiva allunyada de les militàncies que encara entelen aquesta figura. L'enfrontament entre els nacionalismes espanyol i basc, que més d'un segle després mantenen la seua dialèctica, ofereix a l'autor l'avinentsa de col·laborar a la comprensió del present. Material doncs per al debat necessari per tal de preparar el futur.

L'indubtable interès de l'estudi pateix la contínua presència d'errades tipogràfiques, que incomoden la paciència del lector. Hi trobem dades sobre els seus orígens familiars, de caràcter tradicionalista, la seua escolaritat jesuítica, les persecucions, els empresonaments i els esforços esmerçats en la creació d'un moviment polític cridat a substituir el foralisme, adaptar-se amb habilitat i esdevenir referència social preeminent. Aquesta biografia històrica sobre Sabino Arana (1865-1903) és la primera publicada des de l'any 1935, encara que el personatge no ha deixat d'estar utilitzat per a la controvèrsia.

Eduard Ramírez

HOJA DE VIAJE

KOBAYASHI YATARO, ISSA.

ORLANDO GONZÁLEZ ESTEVA, ED.

COL·LECCIÓ «POESÍA», 656, 128 PÀGINES

EDITORIAL PRE-TEXTOS. VALÈNCIA, 2003

Un poeta per a l'eternitat

Kobayashi Yataro, veritable nom d'Issa, nasqué el 1763 a la província japonesa de Shinano. Home d'una vida dissortada i plena de tragèdies, fou capaç de crear una obra on el sentit de l'humor, la sorpresa, la senzillesa, la compassió, la tendresa, la nostàlgia, l'elegia, la celebració, la capacitat d'observació i la quotidianitat de l'escriptor assoleix un grau d'extraordinari lirisme en el gènere del haiku. Teix un món que captiva el lector des del primer instant en què s'acosta als seus versos. Realment, quan hom s'endinsa en textos com aquest, recupera la fe en la paraula i en l'emoció gairebé física que suposa descobrir-los. Provenint d'una tradició cultural que no resulta encara excessivament coneguda, amb aquestes versions d'Issa –tot i les il·lustres tradicions de versions de poesia oriental amb què compta la literatura catalana– el lector pot assaborir en castellà una autèntica delícia, una joia literària que viurà més que vostè i jo, amic lector, i que se salvarà amb honors d'absolutament tots els *donosos escrutinios* de les biblioteques líriques.

Alexandre Navarro